

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobkyně: **Garnets Consulting a.s.**, IČO: 27349675,
sídlem Československých legií 445/4, 415 01 Teplice – Trnovany,
zastoupena JUDr. Vencislavem Sabotinovem, advokátem,
sídlem Mrázova 845/9, 412 01 Litoměřice,

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2019, č. j. 8921/1.30/18-4,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Státního úřadu inspekce práce ze dne 2. 4. 2019, č. j. 8921/1.30/18-4, jímž bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj se sídlem v Ústí nad Labem (dále jen „oblastní inspektorát“) ze dne 2. 11. 2018, č. j. 18991/7.30/16-10. Tímto rozhodnutím oblastní inspektorát uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu právnických osob na úseku bezpečnosti práce podle § 30 odst. 1 písm. za) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném do 30. 4. 2016 (dále jen „zákon o inspekci práce“), jehož se dopustila tím, že porušila povinnost stanovenou v § 18 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona č. 309/2006 Sb., o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zajištění dalších podmínek BOZP“), když jako koordinátor bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v rámci realizace stavby „Likvidace povrchových areálů po hlubinné těžbě uranu – DIAMO s. p., o. z. TÚU Stráž pod Ralskem, Důl Hamr I – areál jámy č. 3 a areál CDS“ na základě kontrol, které provedla ve dnech 25. 5. 2015, 1. 6. 2015 a 13. 7. 2015, nejpozději do 14. 7. 2015 neupozornila zhotovitele stavby společnost HOCHTIEF CZ a.s., IČO: 46678468, (dále jen „zhotovitel stavby“) na nedostatky v uplatňování požadavků na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na lešení MJ UNI postaveném u zdi objektu SO 275 spojeného s objektem SO 295 v jeden celek, které zhotovitel stavby převzal, a to konkrétně na to, že lešení nesplňovala požadavky na dočasnou stavební konstrukci stanovené podle § 4 nařízení vlády č. 362/2005 Sb., o bližších požadavcích na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na pracovištích s nebezpečím pádu z výšky nebo do hloubky (dále jen „nařízení vlády č. 362/2005 Sb.“) v části I. bod 4. a části VII. bod 4. písm. e) přílohy nařízení vlády, neboť nainstalovaná dvoutyčová zábradlí nebyla doplněna zárážkou u podlahy o minimální výšce 0,15 m (část I. bod 4. přílohy nařízení vlády), a vybavení podlah lešení tak neodpovídalo povaze prováděných prací, nezajišťovalo bezpečný pohyb a výkon práce ve vhodné pracovní poloze [část VII. bod 4. písm. c) přílohy nařízení vlády], a nevyžadovala zjednání nápravy. Za uvedený správní delikt jí oblastní inspektorát podle § 30 odst. 2 písm. a) zákona o inspekci práce uložil pokutu ve výši 15 000 Kč a povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozhodnutí.

Toto rozhodnutí oblastního inspektorátu bylo k odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím změněno tak, že text „(část VII. bod 4. písm. c) přílohy nařízení vlády)“ byl nahrazen textem „(část VII. bod 4. písm. e) přílohy nařízení vlády)“ a lhůty stanovené pro splatnost pokuty a nákladů řízení byly prodlouženy z 15 na 30 dnů. V ostatním bylo rozhodnutí oblastního inspektorátu žalovaným potvrzeno a odvolání žalobkyně zamítnuto. Žalobkyně se v žalobě zároveň domáhala toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně označila napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť podle ní je zcela nepochybné, že řádně plnila všechny povinnosti koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na staveništi stanovené v § 18 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o zajištění dalších podmínek BOZP, neboť splnila své povinnosti stanovené jí zákonem, když řádně realizovala kontroly a svá zjištění prezentovala zhotoviteli stavby, kterému sdělila, jakým způsobem má dojít k nápravě situace. V řízení nebylo prokázáno, že by tyto své povinnosti porušila. Konkrétně žalobkyně popsala, že prostřednictvím svého zaměstnance M. Š. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provedla kontrolu lešení v den jeho instalace dne 25. 5. 2015. Toto lešení podle názoru pana Š. neodpovídalo normě ČSN 738101 a nařízení vlády. Upozornil proto ihned zhotovitele stavby a žádal o patřičnou nápravu nefunkčního lešení. Po druhém ústním upozornění zhotovitele stavby vyzval odbornou firmu k prověření funkčnosti bezpečné dočasné konstrukce lešení. Firma vydala protokol o shodě dle ČSN 738101, který byl vyvěšen na konstrukci lešení. Pro zaměstnance žalobkyně bylo z pohledu prací konaných na lešení nejpodstatnější vybavení lešení dvoutyčovým zábradlím, bezpečnými podlázkami, vzdálenost od stěny stavby do 0,25 m nebo doplnění zábradlí i od stěny objektu a řádné kotvení konstrukce. Žalobkyně pak prostřednictvím svého zaměstnance M. Š. ústně upozornila zástupce zhotovitele stavby na to, že společnost instalující lešení má povinnost vždy vydat protokol o řádném vybavení lešení a že nejsou instalovány zářázky.

3. Následně pak žalobkyně prostřednictvím svého zaměstnance M. Š. provedla kontrolu již postaveného lešení dne 22. 6. 2015. Z pohledu žalobkyně s ohledem na činnosti prováděné zhotovitelem stavby nebylo nezbytně nutné při těchto činnostech vybavení lešení zářázkami proti uklouznutí, neboť lešení bylo instalováno v rovině včetně podlažek, a tudíž nebyla dle názoru žalobkyně okopová zářazka nezbytně nutná. Přesto však po prvotní kontrole lešení dne 25. 5. 2015 žalobkyně prostřednictvím svého zaměstnance M. Š. na nutnost vybavení lešení zářázkami upozornila zhotovitele stavby. Toto tvrzení žalobkyně pak nebylo v řízení provedenými důkazy jakkoli zpochybněno. Proto podle ní jak oblastní inspektorát, tak i žalovaný zatížili řízení podstatnou vadou, když se v rámci svých rozhodnutí tímto tvrzením žalobkyně vůbec nezabývali. Předmětné zásadní tvrzení o splnění zákonných povinností pak nebylo zohledněno ani při úvaze o možném upuštění od uložení sankce. Žalobkyně pak zároveň upozornila na to, že nebyla nikterak poučena o tom, že by měla toto své tvrzení jakkoli doplnit, tudíž vycházela z toho, že se jedná o skutečnost v řízení nespornou.
4. Dále je pak žalobkyně toho názoru, že i v případě, že by porušení jejích povinností prokázáno bylo, došlo k zániku její odpovědnosti za správní delikt uplynutím objektivní tříleté promlčecí lhůty dne 10. 8. 2018, když oblastní inspektorát se o správním deliktu dozvěděl dne 10. 8. 2015. Tuto námitku vznesla i ve správním řízení. S ohledem na ústavní zákaz retroaktivity není podle žalobkyně možné vztáhnout na počítání běhu lhůt nové předpisy a je třeba použít předpisy platné a účinné v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, tedy v roce 2015. V tomto směru tedy nesouhlasí s argumentací uvedenou k námitce zániku odpovědnosti za správní delikt v napadeném rozhodnutí a odkazuje na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 47/2017-41.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Odkázal přitom na vydaná rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou obsahově podobné těm namítaným již ve správním řízení. Nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by nebylo nezbytně nutné vybavit lešení zářázkami proti uklouznutí, neboť z povinnosti stanovené nařízením vlády č. 362/2005 Sb. neplatí žádné výjimky. Z kopií denních záznamů stavby (např. ze dne 1. 6. 2015 nebo 13. 7. 2015), které jsou součástí kontrolního spisu, jednoznačně vyplývá, že pan Š. na stavbě neshledal žádné nedostatky. Nemohl proto ani vyžadovat nápravu závadného stavu a tvrzení žalobkyně je těmito záznamy vyvráceno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. K namítanému zániku odpovědnosti za správní delikt žalovaný odkázal na str. 6 – 8 napadeného rozhodnutí, kde popsal proběhlé legislativní změny v souvislosti s přijetím zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Nelze podle něj souhlasit s tím, že odpovědnost žalobkyně za správní delikt zanikla podle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, neboť toto ustanovení se s účinností od 1. 7. 2017 v souvislosti s nabytím účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky a zněním jeho § 112 odst. 2 nepoužije. Aplikace tohoto přechodného ustanovení podle žalovaného není porušením zákazu retroaktivity. K judikátu namítanému žalobkyní uvedl, že nezpochybňuje, že ustanovení o zániku odpovědnosti za správní delikt má zejména ve vztahu k pachateli správního deliktu hmotněprávní účinky. Předmětný judikát však podle něj nelze na projednávanou věc aplikovat, neboť se jednalo o situaci, kdy novela zákona o inspekci práce na rozdíl od posuzovaného případu neobsahovala žádná přechodná ustanovení.

Replika žalobkyně

7. Žalobkyně k vyjádření žalovaného uvedla, že závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 47/2017-41, jsou na její věc zcela příléhavé a na jejich použitelnost nemá vliv ani žalovaným namítaná existence přechodných ustanovení.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem souhlasila a žalovaný po řádném poučení nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. V dané věci soud považoval za potřebné zabývat se nejprve námitkou, zda u žalobkyně došlo k zániku odpovědnosti za správní delikt. Pokud by se tak stalo, bylo by nadbytečné zabývat se tím, zda se žalobkyně tohoto správního deliktu dopustila.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

12. Ustanovení § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 29. 7. 2020 (tedy v době spáchání přestupku) stanovilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezahájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán. S účinností od 30. 7. 2020 byla tato úprava v zákoně o inspekci práce zrušena. Podle důvodové zprávy k novelizujícímu zákonu č. 285/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, a některé další související zákony, se tak stalo proto, že v důsledku nabytí účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky dne 1. 7. 2017 se rušená úprava stala nadbytečnou.
13. Podle § 30 zákona o odpovědnosti za přestupky promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč. Podle § 31 odst. 1 věty první téhož zákona počíná promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán.
14. Podle § 32 odst. 2 téhož zákona se promlčecí doba se přerušuje
a) oznámením o zahájení řízení o přestupku,
b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným,
c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání;
přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.
15. Podle § 32 odst. 3 téhož zákona, byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.
16. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel z v době svého rozhodování účinného znění § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle něhož ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Žalovaný z uvedeného dovodil, že na daný případ je třeba aplikovat úpravu zániku odpovědnosti za přestupek obsaženou v zákoně o odpovědnosti za přestupky, nikoli úpravu dle § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce.
18. Citované ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky však bylo jako protiústavní zrušeno nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19 (č. 54/2020 Sb.), a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20 (č. 325/2020 Sb.). V prvním z uvedených nálezů Ústavní soud potvrdil názor, podle kterého lhůta pro zánik odpovědnosti za přestupky je v prvé řadě lhůtou hmotněprávní. Především však dospěl k závěru, že zánik trestní odpovědnosti, a tedy i odpovědnosti za spáchané přestupky, je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

součástí pojmu „trestnost“ podle čl. 40 odst. 6 věty první Listiny základních práv a svobod. Ústavní soud k předmětnému ustanovení shrnul, že „§ 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky dle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona. Úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny, s nímž je napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož směřuje k ústavně reprobovanému výsledku v podobě užítí pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu je § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. Ústavní soud souhlasí s městským soudem v tom, že není možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 věty první zákona o odpovědnosti za přestupky“.

19. S ohledem na nálezy Ústavního soudu je třeba danou věc posoudit dle obecného pravidla uvedeného v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a konkretizovaného v § 112 odst. 1 věta druhá zákona o odpovědnosti za přestupky, podle které platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.
20. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že ze strany žalobkyně mělo k poslednímu dílčímu útoku na právem chráněný zájem dojít dne 14. 7. 2015, který lze považovat za den, kdy nejpozději měla žalobkyně po kontrole provedené dne 13. 7. 2015 zhotovitele stavby upozornit na to, že lešení nesplňovala požadavky na dočasnou stavební konstrukci, neboť tak měla učinit bez zbytečného odkladu. K tomuto poznatku oblastní inspektorát došel na základě kontroly provedené dne 4. 8. 2015 a 23. 10. 2015. Součástí předloženého správního spisu je i spis k provedené kontrole, ze kterého soud zjistil, že žalobkyně dne 4. 8. 2015 oblastnímu inspektorátu předala mj. denní záznamy stavby – kontrola stavby CDS Stráž – č. 001424 z 25. 5. 2015, č. 001425 ze dne 1. 6. 2015 a č. 001430 ze dne 13. 7. 2015. Dne 10. 8. 2015 oblastní inspektorát za přítomnosti J. K., zhotovitele předmětného lešení, sepsal záznam o podání informace dle § 7 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce. Podle něj J. K. kromě jiného sdělil, že zábradelní zarážky, tedy okopové lišty, na předmětné lešení nedával. Právě na základě těchto informací oblastní inspektorát podle svých slov (viz 8. strana prvostupňového rozhodnutí) tohoto dne pojal důvodné podezření, že žalobkyně mohla spáchat předmětný správní delikt. Soud se s tímto posouzením informací zjištěných oblastním inspektorátem v rámci kontroly ztotožňuje. Subjektivní roční promlčecí lhůta pro zahájení řízení ve smyslu § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce tedy počala běžet dne 11. 8. 2015 a končila 10. 8. 2016.
21. Žalobkyni byl v rámci této lhůty dne 8. 8. 2016 doručen příkaz, kterým byla uznána vinnou ze spáchání předmětného správního deliktu. Tímto úkonem bylo ve vztahu k ní zahájeno správní řízení. Žalobkyně proti příkazu podala včasný odpor. Dne 2. 11. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, jímž žalobkyni uznal vinnou ze spáchání správního deliktu. Žalobkyně proti němu podala včasné odvolání, ve kterém mimo jiné namítala, že oblastní inspektorát se o deliktu dozvěděl dne 10. 8. 2015, odpovědnost za něj tedy zanikla uplynutím objektivní tříleté promlčecí lhůty ke dni 10. 8. 2018. Dne 2. 4. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci téhož dne.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Soud dospěl k závěru, že ani podle úpravy § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, na kterou se odvolávala žalobkyně, ani podle úpravy zákona o odpovědnosti za přestupky nedošlo před tím, než napadené rozhodnutí nabylo právní moci, k zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětný správní delikt. Jde-li o úpravu § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, již výše bylo konstatováno, že řízení se žalobkyní bylo zahájeno před uplynutím subjektivní roční promlčecí lhůty pro zahájení řízení. Tříletou lhůtu rovněž uvedenou v tomto ustanovení, jejíž nerespektování žalobkyně namítá, je třeba považovat za **objektivní lhůtu pro zahájení řízení**, tedy obdobu stejně dlouhé lhůty dle § 30 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, když pro daný delikt byla zákonem stanovena horní sazba pokuty alespoň 100 000 Kč. Z § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce proto nelze v daném případě dovozovat, že by po třech letech od doby spáchání deliktu (na rozdíl od znění tohoto ustanovení účinného do 31. 12. 2014) došlo k zániku odpovědnosti za tento delikt a řízení mělo být zastaveno.
23. Nová úprava zákona o odpovědnosti za přestupky obecně může být pro pachatele dříve spáchaných správních deliktů dle zákona o inspekci práce výhodnější v tom, že v § 32 odst. 3 stanoví, že odpovědnost za přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Takovéto omezení v aplikovaném znění zákona o inspekci práce zakotveno nebylo. V případě žalobkyně však ke dni právní moci napadeného rozhodnutí k uplynutí takovéto pětileté lhůty od spáchání přestupku nedošlo. S ohledem na doručení příkazu dne 8. 8. 2016 a vydání prvostupňového rozhodnutí dne 2. 11. 2016 nedošlo ani k tomu, že by před tím, než napadené rozhodnutí nabylo právní moci, uplynula tříletá lhůta, která by v důsledku přerušení promlčecí lhůty počala běžet znovu dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. Soud proto uzavřel, že v otázce zániku odpovědnosti za předmětný správní delikt měl být aplikován § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, neboť pozdější úprava zákona o odpovědnosti za přestupky pro žalobkyni nebyla výhodnější, a že k zániku odpovědnosti žalobkyně za spáchaný správní delikt nedošlo. Žalovaný dospěl k témuž závěru. Byť se tak v jeho případě stalo na základě aplikace zákona o odpovědnosti za přestupky včetně jeho později pro neústavnost zrušeného § 112 odst. 2, žalovaný dospěl ke správnému závěru. Nebyl proto důvod napadené rozhodnutí pro nezákonnost rušit.
24. Dále se soud zabýval námitkami žalobkyně, kterými zpochybňovala to, že se prostřednictvím svého zaměstnance M. Š. dopustila předmětného správního deliktu.
25. Podle § 30 odst. 1 písm. za) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku bezpečnosti práce tím, že neplní povinnosti koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na staveništi stanovené v § 18 zákona, kterým se upravují další požadavky bezpečnosti a ochrany zdraví při práci v pracovněprávních vztazích a o zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při činnosti nebo poskytování služeb mimo pracovněprávní vztahy (zákon o zajištění dalších podmínek bezpečnosti a ochrany zdraví při práci).
26. Podle § 18 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o zajištění dalších podmínek BOZP je koordinátor bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na staveništi při realizaci stavby povinen bez zbytečného odkladu upozornit zhotovitele na nedostatky v uplatňování požadavků na bezpečnost a ochranu zdraví při práci zjištěné na pracovišti převzatém zhotovitelem, nebo na nedodržení plánu, a vyžadovat zjednání nápravy; k tomu je oprávněn navrhnout přiměřená opatření.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

27. Podle § 4 nařízení vlády č. 362/2005 Sb. další požadavky na způsob organizace práce a pracovních postupů, které je zaměstnavatel povinen zajistit při práci ve výškách a nad volnou hloubkou, a na bezpečný provoz a používání technických zařízení poskytovaných zaměstnancům pro práci ve výškách a nad volnou hloubkou jsou stanoveny v příloze k tomuto nařízení.
28. Podle části I. bod 4 přílohy nařízení vlády č. 362/2005 Sb. se zábradlí skládá alespoň z horní tyče (madla) a zárážky u podlahy (ochranné lišty) o výšce minimálně 0,15 m. Je-li výška podlahy nad okolní úrovní větší než 2 m, musí být prostor mezi horní tyčí (madlem) a zárážkou u podlahy zajištěn proti propadnutí osob osazením jedné nebo více středních tyčí, případně jiné vhodné výplně, s ohledem na místní a provozní podmínky. Za dostatečnou se považuje výška horní tyče (madla) nejméně 1,1 m nad podlahou, nestanoví-li zvláštní právní předpisy jinak.
29. Podle části VII. bod 4 písm. e) přílohy nařízení vlády č. 362/2005 Sb. lze dočasné stavební konstrukce považovat za bezpečné tehdy, pokud rozměry, tvar a vybavení podlah odpovídají povaze prováděných prací, podlahy umožňují bezpečný pohyb a výkon práce ve vhodné pracovní poloze.
30. Mezi účastníky není sporné a vyplývá to i z listin založených ve správním spise, že činnost koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci na staveništi pro zhotovitele stavby vykonával zaměstnanec žalobkyně pan M. Š. To samé platí o skutečnosti, že nainstalovaná dvoutyčová zábradlí u lešení nebyla doplněna zárážkou u podlahy o minimální výšce 0,15 m. Sporným je mezi účastníky především to, zda zaměstnanec žalobkyně pan M. Š. na tento nedostatek upozornil zhotovitele stavby a vyžadoval zjednání nápravy. Oblastní inspektorát při kontrole vyšel z denních záznamů stavby vyhotovených a předložených panem Š., ze kterých jednoznačně vyplývá, že pan Š. na stavbě takovýto nedostatek neshledal, a tudíž jej ani zhotoviteli stavby nevytkl. To odpovídá i učiněnému kontrolnímu zjištění, proti kterému žalobkyně nepodala námitky.
31. V řízení před oblastním inspektorátem žalobkyně v podání ze dne 8. 10. 2018 vyjádřila přesvědčení, že z jejího pohledu vybavení lešení zárážkami proti uklouznutí nebylo nezbytně nutné, neboť lešení bylo instalováno v rovině včetně podlažek. Nebyly tedy zjištěny žádné závažné nedostatky, na něž by byla povinna upozornit. Při dokazování dne 8. 10. 2018 žalobkyně podle protokolu o dokazování mimo ústní jednání nenavrhl provedení žádných dalších než toho dne provedených důkazů.
32. K uvedenému přesvědčení žalobkyně soud ve shodě se správními orgány konstatuje, že z povinnosti osadit lešení zárážkou u podlahy o minimální výšce 0,15 m dle části I. bod 4 přílohy nařízení vlády č. 362/2005 Sb. právní předpis nestanoví výjimku.
33. Žalobkyně v odvolání podaném proti prvostupňovému rozhodnutí nově uvedla, že po kontrole lešení v den jeho instalace dne 25. 5. 2015 pan Š. ústně upozornil zástupce zhotovitele stavby na to, že společnost instalující lešení má povinnost vždy vydat protokol o řádném vybavení lešení a že nejsou instalovány zárážky. Dále zopakovala své přesvědčení o tom, že vybavení lešení zárážkami proti uklouznutí nebylo nezbytně nutné. Uvedla však, že přesto po kontrole 25. 5. 2016 zhotovitele na nutnost vybavení lešení zárážkami upozornila.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

34. Z uvedeného shrnutí je zřejmé, že tvrzením žalobkyně o tom, že pan Š. po kontrole provedené dne 25. 5. 2015 ústně upozornil zhotovitele stavby na nutnost instalace zářávek, se oblastní inspektorát vůbec nemohl zabývat, neboť bylo žalobkyní poprvé uvedeno až v odvolání proti jeho rozhodnutí. Jelikož však v řízení o správním deliktu obviněný není omezen v předkládání nových skutečností a navrhování nových důkazních prostředků, mohla žalobkyně tuto novou skutečnost uplatnit až v podaném odvolání.
35. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí prakticky ztotožnil s prvostupňovým rozhodnutím, spáchání správního deliktu podle něj byl dostatečně prokázáno a žalobkyně ani v průběhu kontroly, ani správního řízení nedoložila žádné doklady nebo jiné důkazy, které by zpochybňovaly či vyvracely kontrolní zjištění a prokazovaly, že se předmětných porušení nedopustila.
36. Je tedy pravdou, že žalovaný se novým tvrzením žalobkyně o tom, že pan Š. po kontrole provedené dne 25. 5. 2015 ústně upozornil zhotovitele stavby na nutnost instalace zářávek, výslovně nezabýval. Nelze však přehlédnout to, že uvedené tvrzení je v rozporu s denními záznamy stavby, kde pan Š. takovýto nedostatek nikdy neuvedl navzdory tomu, že právě tyto záznamy měly k tomuto účelu sloužit. Rovněž je toto nové tvrzení v rozporu s předchozím (viz podání žalobkyně ze dne 8. 10. 2018) a vlastně i později v odvolání (i žalobě) stále zastávaným přesvědčením žalobkyně o tom, že vybavení lešení zářávkami proti uklouznutí v daném případě nebylo nezbytně nutné. Při zohlednění konzistentního přesvědčení o nepotřebnosti zářávek a obsahu všech denních záznamů stavby se pak až v odvolání uvedené nové tvrzení žalobkyně o ústním informování zhotovitele stavby po první provedené kontrole jeví být krajně nevěrohodným. Lze totiž důvodně předpokládat, že pokud by se tak opravdu stalo, avšak zhotovitel stavby by na toto upozornění nereagoval, pan Š. by takovýto nedostatek uvedl do následujících denních záznamů vztahujících se k dalším prováděným kontrolám. Zásadním pak je to, že k prokázání tohoto svého nového tvrzení – ač zastoupena právním profesionálem, kterého v tomto směru není třeba poučovat – žalobkyně nenavrhla provedení žádného důkazu.
37. V řízení tedy nebylo prokázáno, že by pan Š. zhotovitele stavby upozornil na nedostatky v uplatňování požadavků na bezpečnost a ochranu zdraví při práci na lešení. Nebylo tudíž přirozeně povinností správních orgánů opačné, ničím nepodložené tvrzení uplatněné až v odvolání zohledňovat při úvaze o upuštění od uložení sankce.
38. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů má své místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Pokud žalovaný uvedl, že spáchání správního deliktu podle něj bylo dostatečně prokázáno a žalobkyně ani v průběhu kontroly, ani správního řízení nedoložila žádné doklady nebo jiné důkazy, které by zpochybňovaly či vyvracely kontrolní zjištění a prokazovaly, že se předmětných porušení nedopustila, považuje to soud v dané situaci za dostatečné vypořádání uvedené námítky žalobkyně.
39. Žalobu soud vyhodnotil v rámci uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

40. V souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližte následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 8. prosince 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.